

FÖRORD

Mirja Miettinen

Det första fyndet på boplatsen Rävåsen gjordes sommaren 1994 av Lasse Ålgars, en lokal amatörarkeolog, inom ett grustäktsområde där arbetet nyligen påbörjats. Fyndplatsen ligger vid Bottenhavets kust, ca 18 km öster om Kristinestad, på norra och östra slutningen av Rävåsen som är en sand- och moränås. Området begränsas i öster, norr och väster av Lappfjärdsåns ådal och i söder av skogbevuxna moss- och moränmarker.

Museiverket inledde arkeologiska undersökningar år 1994 med provgrävningar på det ca 2 ha stora grustäktsområdet i Rävåsens norra del. På området hade markytans torvlager till största delen redan avlägsnats. Under åren 1994–2001 har både större exploateringsutgrävningar och mindre provgrävningar utförts på Rävåsen. Den areal som utgrävts uppgår totalt till ca 1 300 m² ; därtill har ytterligare några hundra provgropar öppnats. Under två år i följd har grävningarna delvis finansierats med sysselsättningsmedel; Museiverket och staden Kristinestad har dock varit huvudansvariga för finansieringen. Ett antal frivilliga amatörer har även medverkat i utgrävningsarbetet.

I början av undersökningarna var det i synnerhet keramiken som väckte intresse. Museiverkets arkeologiska avdelning inledde därför ett forskningsprojekt, vars syfte var att fortsätta utgrävningarna och utföra analyser, för att sedan publicera resultaten. Alla de arkeologer som ingått i projektgruppen har medverkat som författare i denna publikation. Samtliga har också deltagit i utgrävningar på Rävåsen.

Det främsta målet med publikationen är att sammanfatta och presentera resultaten från utgrävningarna för att sålunda göra dem lättillgängliga för den framtida forskningen. Emedan de flesta skribenterna har utfört sin andel av arbetet vid sidan av sin ordinarie tjänst, har uppgiften tagit flera år i anspråk. Gruppen har ansett det vara viktigt att fyndmaterialet från Rävåsen kan studeras i relation till övrigt boplatsmaterial från samma tid i Sydösterbotten. Därför utvaldes ett större forskningsområde, som omfattar både Storådalen och Tjockådalen liksom Närpesådalen med sina kända keramiska stenåldersboplatser. Jämförelsematerialet har dock begränsats så, att endast de platser som ligger på samma höjdnivå, dvs. 50–60 m.ö.h. har tagits med. På några undantag när har boplatser som ligger på högre, dvs. äldre strandnivåer eller på lägre, dvs. yngre strandnivåer inte behandlats.

Varje artikelförfattare har för egen del redogjort för sina forskningsmetoder. Fem radiokarbondateringar har utförts; de kommenteras i korthet. Det osteologiska fyndmaterialet har s.g.s. analyserats i sin helhet; endast små mängder benmaterial från provgrävningarna

under åren 2000 och 2001 är ännu oanalyserade. En sammanfattande analys av benmaterialet, kommenteras i korthet. Vid undersökningen har tyngdpunkten lagts på grävningfynden från 1994–1999, men även det begränsade materialet från provgrävningarna åren 2000 och 2001 har beaktats, detta gäller också kvartsmaterialet.

Varje artikelförfattare ansvarar själv för sin text. Därför har varje artikel en egen litteraturförteckning. I slutet finns en kort och koncis sammanfattning av resultaten och av de konklusioner, som gjorts i textavsnitten.

Tack

Utgivningen av detta specialnummer av Finskt Museum har understötts av Svenska Österbottens kulturfond och KulturÖsterbotten till vilka Finska Fornminnesföreningen riktar ett varmt tack.

Helena Edgren
Redaktör